

Arrest

**nr. 224 690 van 6 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 januari 2019.

1.3. Op 25 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 februari 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het kamp Al Rashidiya, Libanon, op 9 juli 1999. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft altijd in het kamp Al Rashidiya in Libanon verbleven bij uw familie. Uw beide ouders verblijven tot op heden in de woning waar u opgroeide, dat is een huurhuis. Uw enige broer en uw enige zus verblijven tevens in het kamp, samen met hun gezin. U staat geregistreerd bij de UNRWA. Aangezien uw vader lijdt aan kanker, voorziet UNRWA in beperkte financiële hulp die jullie om de drie maanden ontvangen. Uw ouders worden daarnaast financieel gesteund door uw broer en door enkele van uw ooms en tantes.

U bent tot het zesde jaar van de lagere school naar school geweest. Om bij te springen in de financiële situatie van uw familie, bent u gestopt met school en bent u gestart met werken. U werkte voor een korte periode in de bouwsector, daarna verzamelde u aluminium en metaal in het kamp en verkocht u dit door. Dit deed u tot aan uw vertrek uit Libanon. Toen u ongeveer 17,5 jaar was (sinds ongeveer begin 2017) tot aan uw vertrek op 15 juli 2018, werkte u als bewaker bij Fatah, dit deed u zo'n vier uur per dag. U was bewaker van het hoofdkwartier van T.(...) A.(...), de verantwoordelijke van Fatah in de regio. U droeg een wapen bij de uitoefening van uw opdrachten. In augustus 2017 gaf T.(...) A.(...) u, en andere jongemannen, het bevel om een basisopleiding te volgen om nadien ingezet te worden in het kamp Ein El Helwe bij incidenten, om te strijden tegen de islamieten. Dit wilde u niet. U verwachtte deze opleiding op eender welk moment.

Op 15 juli 2018 heeft u Libanon verlaten. Dit deed u op een legale manier, u nam het vliegtuig naar Turkije. Op 2 augustus 2018 diende u uw verzoek om internationale bescherming in, drie dagen voor dit verzoek bent u aangekomen in België. Dankzij steun van familieleden kon u uw reis financieren.

Bij terugkeer naar Libanon vreest u dat u gezocht zal worden door Fatah en dat u effectief nog gerekruteerd zal worden.

Na uw vertrek ontvingen uw ouders een brief van Fatah waarin aangegeven stond dat u de opleiding diende te volgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw originele identiteitskaart, uw UNRWA registratie, medisch rapport van uw vader, een document dat uw ouders ontvingen in augustus 2018 van Fatah en een kaart van uw werkzaamheden bij Fatah.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en

onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo kregen u en uw familie oa om de drie maanden een kleine financiële bijdrage en elementaire medische bijstand (CGVS p.3, 9, UNRWA verificatie toegevoegd aan administratief dossier). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U geeft aan dat T.(...) A.(...), de verantwoordelijke van Fatah binnen de regio, u in augustus 2017 het bevel gaf om een basisopleiding te volgen om te gaan strijden tegen de islamieten in Ein El Helwe, deze opleiding zou twee maanden duren en u zou onder andere leren hoe u moest omgaan met wapens (CGVS p.7, 10, 11, 12). U geeft aan dat u geen wapens wilde gebruiken en dat dit de reden is om dewelke u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (CGVS p.7, 9-13). De eerste bezwaarlijke vaststelling om dewelke u uw beweerde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt is het feit dat u pas op 15 juli 2018 Libanon verlaten heeft, met andere woorden, pas een jaar nadat u het bevel werd gegeven om de basisopleiding te volgen (CGVS p.3, 7). Het feit dat u nog een jaar nadat u het bevel gegeven werd in Libanon blijft, op uw gewoontelijke verblijfplaats, ondermijnt uw beweerde vrees, dat hoeft geen verdere toelichting. Bovendien geeft u aan dat u tot aan uw vertrek op 15 juli 2018 actief bleef als bewaker van T.(...) A.(...) (CGVS p.6, 10, 12). De vaststelling dat u zonder meer actief bleef binnen uw functie vindt het CGVS totaal niet overtuigend. U geeft immers aan dat u geen weet had wanneer deze basisopleiding zou doorgaan (CGVS p.10). Zo geeft u aan dat de opleiding gepland stond in augustus, september en oktober, maar dat de trainers, aldus uw verklaringen, godzijdank, niet kwamen opdagen, u geeft aan dat u steeds paraat moest staan (CGVS p.10). U stelt "We waren gewoon aan het wachten, op elke moment konden ze komen, ze gingen wel zeker komen.", u geeft aan dat vaak gesproken werd over de komst van de mannen (nvdr. Trainers; CGVS p.10, 11). In dit licht vindt het CGVS het absoluut niet geloofwaardig dat u een jaar lang actief bleef binnen uw functie, terwijl het op eender welk moment mogelijk was dat deze basisopleiding zou plaatsvinden en u zich diende aan te melden. Als u een dermate vrees heeft voor de opleiding die u boven het hoofd hing waardoor u naar Ein El Helwe gestuurd zou worden en u de wapens diende op te nemen, vindt het CGVS het niet geloofwaardig, dat u tijdens het jaar, volgend op het bevel, zonder meer in het vizier bleef van uw opdrachtgever. U gevraagd of u getracht heeft om aan dit bevel te ontkomen, zegt u "... Mijn verantwoordelijke zei, als je stopt, dan gaan we je sleuren naar hier." (CGVS p.10, 11). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u zomaar berustte in wat u bevolen werd en dat u een jaar lang een dermate passieve houding aannam en eigenlijk niets ondernam om te ontkomen aan dit bevel. U ermee geconfronteerd dat het eigenaardig is dat u een jaar lang in het vizier van uw opdrachtgever bleef, zegt u dat u niets anders kon omdat u geld diende te verdienen voor uw vader, en dat ze u toch in het kamp zouden vinden omdat het vol zat met Fatah leden (CGVS p.10). Daarnaast zegt u dat u buiten het kamp geen alternatieven had en nergens heen kon omdat u geen geld had om als Palestijn daar te verblijven en dat Fatahleden overal zijn, u diende bovendien te wachten tot uw familieleden geld verzameld hadden voor uw vertrek (CGVS p.10, 11, 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u er zich niet van kon vergewissen wanneer deze opleiding zou plaatsvinden daar u aangeeft dat er steeds over 'de nakende komst van de mannen' gepraat werd. Het feit dat u een jaar lang het risico neemt om hieraan blootgesteld te worden, vindt het CGVS allerm minst geloofwaardig. Het feit dat deze opleiding nooit heeft plaatsgevonden, zoals u beweert, doet bovendien ook afbreuk aan de ernst ervan, dit behoeft verder geen betoog.

Bovendien werd u meermaals gevraagd om alles te vertellen wat u van T.(...) A.(...) weet (CGVS p.10). U geeft zonder meer aan dat hij de grote verantwoordelijke is van Fatah binnen de regio, maar dat u verder niets van hem weet (CGVS p.10). U gevraagd wat zijn concrete functie is, verwijst u andermaal naar zijn verantwoordelijkheid en dat elk kantoor van Fatah dat je ziet in het kamp, van hem is, wat echter een zeer oppervlakkig en weinig genuanceerd antwoord is (CGVS p.11). Het CGVS stelt dan ook

vast dat u bitter weinig weet te vertellen over uw verantwoordelijke, wat zijn concrete functies zijn. Wanneer u aangeeft dat u voor hem als bewaker werkte, een functie met verantwoordelijkheid, kan er van u verwacht worden meer over hem te vertellen, te meer daar het door hem kwam dat u genoodzaakt werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het CGVS heeft bovendien haar bedenkingen over hoe u kon starten in de functie van bewaker voor een, aldus uw verklaringen, dermate belangrijk persoon van Fatah. U geeft aan dat noch u, noch iemand van uw familie ooit politiek actief is geweest en dat u bovendien nooit enige ervaring had opgedaan in het kader van bewakingsopdrachten en eigenlijk zelfs geen wapen wenste te dragen (CGVS p.6, 7). Daar bewakingsopdrachten gebaseerd zijn op vertrouwen, te meer daar u deze moest uitvoeren in het hoofdkwartier, werd u gevraagd om welke reden T.(...) A.(...) u hierin vertrouwde (CGVS p.6). U geeft aan dat er nog anderen in die functie waren, jullie allemaal een wapen hadden, dat ze profiteerden van de situatie om jongemannen te rekruteren (CGVS p.6, 7, 12). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS hiermee geen genoegen neemt om te aanvaarden dat u zomaar een dergelijke vertrouwelijke opdracht kon uitvoeren. U gevraagd of er gepolst werd naar uw politieke overtuiging ten opzichte van Fatah, zegt u dat ze je deze overtuiging aanleren tijdens opleidingen (CGVS p.12). Evenwel geeft u aan dat u nooit opleidingen gevolgd heeft (CGVS p.6) toen u op 17,5 jarige leeftijd aan deze opdrachten begon. Bovendien geeft u aan dat op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (14 januari 2019) de opleiding nog steeds niet gegeven werd, dat ze nog altijd aan het wachten zijn op trainers (CGVS p.11). Ook deze bewering valt maar weinig te rijmen met de door u afgelegde verklaringen. Dit doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daar u een dermate vertrouwelijke functie uitoefende, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer hiermee kon aanvangen, dat uw verantwoordelijke er zich van diende te vergewissen dat hij op u kon rekenen indien er zich een situatie voordeed waarin u hem en zijn hoofdkwartier diende te beschermen. U geeft bovendien aan, en zoals reeds werd aangestipt, dat u bij de aanvang van uw functie als bewaker aangaf aan uw verantwoordelijke dat u geen wapen wilde gebruiken (CGVS p.10, 11). Ook in dit licht vindt het CGVS het allerminst geloofwaardig dat uw verantwoordelijke instemde om u dergelijke betrouwbare opdrachten te laten vervullen.

Bovendien is er de vaststelling dat u aangeeft dat uw ouders na uw vertrek een brief hebben ontvangen waaruit blijkt dat u opgepakt zou worden bij een terugkeer omdat u niet gehoorzaamde aan T.(...) A.(...) (CGVS p.11). Het CGVS merkt op dat u dit nooit eerder vermeld heeft, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, noch wanneer u gevraagd werd in het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS of u nog zaken wenste toe te voegen, noch tijdens de uiteenzetten van uw motieven toen aan u het woord gelaten werd hierover te vertellen. Ook dit doet afbreuk van uw geloofwaardigheid. Daar uw ouders na uw vertrek nog geconfronteerd werden met uw problemen, kan er van u verwacht worden dit reeds bij aanvang te vermelden.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. U legt enkel uw eerste pagina van uw paspoort neer, u geeft aan dat u uw gehele paspoort niet kan voorleggen omdat dit bij de smokkelaar ligt (CGVS p.7). Dit is geen afdoende verklaringen voor het ontbreken van een dergelijk essentieel document in de procedure tot internationale bescherming. Het feit dat u dit niet voorlegt, doet vermoeden dat u het CGVS bewust tracht te misleiden over uw reisweg, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. Uw Palestijnse identiteitskaart en uw UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Met de kaart die u neerlegt, wilt u bewijzen dat u lid bent van Fatah (CGVS p.9). Evenwel blijkt hier nergens uit dat u werk verrichte als bewaker, nl. hierop staat vermeld dat u lid was bij de vakbond in de bouwsector (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat deze kaart uw functie binnen Fatah als bewaker en uw daaraan verbonden vrees een basisopleiding te moeten volgen, niet staaft. Aan de brief die u neerlegt waaruit blijkt dat u gezocht wordt door Fatah, kan evenmin enig gewicht toegekend worden. Deze kan bovendien door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. De door u neergelegde documenten buigen allerminst de appreciatie van het CGVS om.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat

UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo geeft u aan dat zowel uw ouders als uw broer en uw zus in het kamp Al Rashidiya verblijven in een huurhuis. Hoewel u aangeeft dat zij het financieel moeilijk hebben, verklaart u dat ze in de mogelijkheid verkeren hun huur te betalen dankzij inkomsten via werk. U geeft aan dat uw moeder opnieuw begon met naaien toen uw vader ziek werd, uw broer metalen en dergelijke verzamelt om deze door te verkopen en dat uw schoonbroer in de bouwsector werkt (CGVS p.4, 5). Bovendien blijkt dat er beperkte financiële tegemoetkoming is van de UNRWA, alsook dat jullie bij UNRWA terecht kunnen voor beperkte medische hulp (CGVS p.3). Uw vader heeft bovendien ook toegang tot medische hulp, zo geeft u aan dat hij wordt opgevolgd door een specialist en dat hij behandeld wordt voor zijn ziekte (CGVS p.4). U geeft bovendien aan dat zowel familieleden langs moederszijde, als familieleden langs vaderszijde inspringen op financieel gebied indien het moeilijk gaat voor uw familie (CGVS p.4, 5). De

meesten werken in de bouwsector (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat er een bereidheid is binnen uw familie om elkaar in moeilijke periodes te helpen. Bovendien wordt dit bevestigd daar u aangeeft dat uw familieleden geld voor u geregeld hebben om uw reis, van ongeveer 9.500 dollar te betalen, wat toch wel een aanzienlijk bedrag is (CGVS p.7,8). Bovendien blijkt dat u tot op heden nog contact heeft met uw ouders, broer en zus, alsook met uw ruimere familie (CGVS p.7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, geen beroep zou kunnen doen op uw netwerk. Over het document dat u neerlegt aangaande de medische problemen van uw vader, dient het CGVS nog op te merken dat ze hierover haar bedenkingen heeft. U geeft aan dat u hiermee de ziekte van uw vader wenst te staven (CGVS p.8, 9), evenwel is dit rapport zeer summier opgesteld, is dit document niet recent (augustus 2017) en kan dit door eender wie en voor eender welke reden zijn opgemaakt.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan

waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag van Genève, de artikelen 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting, betoogt verzoeker dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe heeft aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, en dat hij dienvolgens van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) 3. Het CGVS heeft uitermate veel aandacht voor het feit dat verzoeker maanden heeft gewacht alvorens effectief te vluchten.

Volgens het CGVS is dit alleen al voldoende om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees had. Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker zou “berust hebben”, en zomaar in het vizier bleef van zijn opdrachtgever.

Het CGVS gaat eraan voorbij dat verzoeker niet zomaar even kon vluchten, en dat dit diende te worden voorbereid en de nodige fondsen gespaard.

Verzoeker woont in een vluchtelingenkamp in Libanon te midden het Palestijnse conflict. Het is geen zwart-wit verhaal maar een constante botsing van conflicterende belangen. Enerzijds de vrees voor wat hem te wachten stond, anderzijds de beperkte mogelijkheden tot vlucht, de noodzaak tot fondsenwerving, er moet dagelijks brood op de plank komen.

Vanaf het moment dat verzoeker hoorde wat hem te wachten stond, leefde verzoeker in angst, en dacht hij na over wat hij kon doen om dit te ontlopen. Naarmate de maanden verstreken werden de geruchten dat de effectieve inschakeling er zat aan te komen steeds prominenter.

Verzoeker is kunnen vluchten vooraleer hij effectief werd ingezet.

Na zijn vlucht heeft de familie van verzoeker een brief gekregen waarbij verzoeker werd opgeroepen. Hieruit blijkt dat inderdaad effectief werd overgegaan tot opstarten van de inschakeling. Verzoeker heeft gelukkig op tijd voordien kunnen vluchten.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat deze opleiding “nooit heeft plaats gevonden” hetgeen afbreuk zou doen aan de ernst ervan. Het feit dat verzoeker werd opgeroepen bewijst integendeel dat deze wel heeft plaatsgevonden, weze het gelukkig pas nadat verzoeker reeds vertrokken was.

Dat verzoeker enige tijd is moeten wachten vooraleer hij eindelijk kon vluchten, onderstreept enkel zijn asielrelaas, dewelke consistent en geloofwaardig is.

Dit samenhangende verklaringen worden bovendien ondersteund door bijkomend bewijs. Het CGVS weigert hier evenwel rekening mee te houden omdat de authenticiteit van de brief niet vaststaat. Alzo kan uiteraard nooit iets bewezen worden. Enerzijds wordt een nochtans geloofwaardige verklaring ten onrechte als ongeloofwaardig beschouwd, anderzijds worden de bewijzen genegeerd wegens geen zekerheid van authenticiteit.

4. Het CGVS stelt verder dat het opvallend is dat verzoeker als bewaker zou kunnen werken, omdat dergelijke functie gebaseerd is op vertrouwen. Het CGVS gelooft niet dat verzoeker als bewaker zou kunnen werken.

Verzoeker begrijpt deze opmerking niet. Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de verantwoordelijken dergelijke betrouwbare opdrachten aan verzoeker zouden toevertrouwen. Verzoeker merkt op dat hij werkte als bewaker, niet als een persoonlijke lijfwacht. De taak van bezoeker bestond er in samen met andere bewakingsagenten een hoofdkwartier te bewaken. Voor deze taken worden net steeds jongemannen met hetzelfde profiel als verzoeker aangetrokken. Verzoeker werkte uiteraard nooit alleen maar met collega's, zodat het ook in die functie niet mogelijk is iets uit te voeren gelet op de sociale controle.

5. Verzoeker kon diverse documenten voorleggen ten bewijze.

Verzoeker is niet in het bezit van zijn volledige paspoort, daar deze aan de smokkelaar diende te worden afgegeven. CGVS stelt dat dit geen afdoende verklaring zou zijn voor het ontbreken van een paspoort. Het is algemeen gekend dat de smokkelaars de documenten afnemen. Dit is bij verzoeker ook gebeurd. Verzoeker kan maar voorleggen wat hij heeft, en dat heeft hij ook gedaan.

Verzoeker stelt zich de vraag wat de meer- of minderwaarde ervan zou zijn zijn volledige paspoort niet voor te leggen. Indien verzoeker deze volledig zou hebben, dan had hij deze overgemaakt.

Het CGVS stelt "het feit dat u dit niet voorlegt, doet vermoeden dat u het CGVS bewust tracht te misleiden over uw reisweg, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt."

Het ontgaat verzoeker wat hij zou willen misleiden over zijn reisweg. Het maakt geen enkel verschil of verzoeker langs de ene dan wel de andere weg zou zijn gevlucht. De feiten blijven wat ze zijn. Verzoeker heeft oprecht verklaard hoe hij is kunnen vluchten, en heeft geen reden om niet de waarheid te vertellen.

6. Verzoeker leefde in uiterst moeilijke omstandigheden in een vluchtelingenkamp in Libanon. Deze kenmerkt zich nog steeds door de voortdurende conflicten en het gevaar. Verzoeker was erkend bij het UNRWA, waardoor hij op bepaalde vlakken enige bijstand kreeg, maar een alomvattende veiligheid kan onmogelijk worden geboden.

De problemen die verzoeker heeft gekregen waardoor hij uiteindelijk is moeten vluchten en in België is aangekomen, kan het UNRWA verzoeker geen afdoende bescherming voor bieden.

Verzoeker bevond zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid, waarbij het voor de UNRWA onmogelijk was om in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

Aldus dient de verzoeker van rechtswege als vluchteling te worden erkend."

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van UNRWA en een 'attest politieke partij'. Bij aangetekend schrijven van 18 juli 2019 maakt verzoeker de vertaling over van deze stukken.

2.2.2. Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie update" van 14 mei 2019.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNWRA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen

kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 februari 2019 (CG nr. 1816885), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Gelet op de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees ten aanzien van Fatah.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *“U geeft aan dat T.(...) A.(...), de verantwoordelijke van Fatah binnen de regio, u in augustus 2017 het bevel gaf om een basisopleiding te volgen om te gaan strijden tegen de islamieten in Ein El Helwe, deze opleiding zou twee maanden duren en u zou onder andere leren hoe u moest omgaan met wapens (CGVS p.7, 10, 11, 12). U geeft aan dat u geen wapens wilde gebruiken en dat dit de reden is om dewelke u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (CGVS p.7, 9-13). De eerste bezwaarlijke vaststelling om dewelke u uw beweerde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt is het feit dat u pas op 15 juli 2018 Libanon verlaten heeft, met andere woorden, pas een jaar nadat u het bevel werd gegeven om de basisopleiding te volgen (CGVS p.3, 7). Het feit dat u nog een jaar nadat u het bevel gegeven werd in Libanon blijft, op uw gewoonlijke verblijfplaats, ondermijnt uw beweerde vrees, dat hoeft geen verdere toelichting. Bovendien geeft u aan dat u tot aan uw vertrek op 15 juli 2018 actief bleef als bewaker van T.(...) A.(...) (CGVS p.6, 10, 12). De vaststelling dat u zonder meer actief bleef binnen uw functie vindt*

het CGVS totaal niet overtuigend. U geeft immers aan dat u geen weet had wanneer deze basisopleiding zou doorgaan (CGVS p.10). Zo geeft u aan dat de opleiding gepland stond in augustus, september en oktober, maar dat de trainers, aldus uw verklaringen, godzijdank, niet kwamen opdagen, u geeft aan dat u steeds paraat moest staan (CGVS p.10). U stelt "We waren gewoon aan het wachten, op elke moment konden ze komen, ze gingen wel zeker komen.", u geeft aan dat vaak gesproken werd over de komst van de mannen (nvdr. Trainers; CGVS p.10, 11). In dit licht vindt het CGVS het absoluut niet geloofwaardig dat u een jaar lang actief bleef binnen uw functie, terwijl het op eender welk moment mogelijk was dat deze basisopleiding zou plaatsvinden en u zich diende aan te melden. Als u een dermate vrees heeft voor de opleiding die u boven het hoofd hing waardoor u naar Ein El Helwe gestuurd zou worden en u de wapens diende op te nemen, vindt het CGVS het niet geloofwaardig, dat u tijdens het jaar, volgend op het bevel, zonder meer in het vizier bleef van uw opdrachtgever. U gevraagd of u getracht heeft om aan dit bevel te ontkomen, zegt u "... Mijn verantwoordelijke zei, als je stopt, dan gaan we je sleuren naar hier." (CGVS p.10, 11). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u zomaar berustte in wat u bevolen werd en dat u een jaar lang een dermate passieve houding aannam en eigenlijk niets ondernam om te ontkomen aan dit bevel. U ermee geconfronteerd dat het eigenaardig is dat u een jaar lang in het vizier van uw opdrachtgever bleef, zegt u dat u niets anders kon omdat u geld diende te verdienen voor uw vader, en dat ze u toch in het kamp zouden vinden omdat het vol zat met Fatah leden (CGVS p.10). Daarnaast zegt u dat u buiten het kamp geen alternatieven had en nergens heen kon omdat u geen geld had om als Palestijn daar te verblijven en dat Fatahleden overal zijn, u diende bovendien te wachten tot uw familieleden geld verzameld hadden voor uw vertrek (CGVS p.10, 11, 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u er zich niet van kon vergewissen wanneer deze opleiding zou plaatsvinden daar u aangeeft dat er steeds over 'de nakende komst van de mannen' gepraat werd. Het feit dat u een jaar lang het risico neemt om hieraan blootgesteld te worden, vindt het CGVS allerm minst geloofwaardig. Het feit dat deze opleiding nooit heeft plaatsgevonden, zoals u beweert, doet bovendien ook afbreuk aan de ernst ervan, dit behoeft verder geen betoog." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoeker dan ook niet vermag een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen, die door de Raad worden overgenomen. Wat betreft verzoekers stelling dat zijn familie na zijn vlucht een brief heeft ontvangen waarbij hij werd opgeroepen voor de opleiding, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing nog terecht het volgende wordt opgemerkt: "Bovendien is er de vaststelling dat u aangeeft dat uw ouders na uw vertrek een brief hebben ontvangen waaruit blijkt dat u opgepakt zou worden bij een terugkeer omdat u niet gehoorzaamde aan T.(...) A.(...) (CGVS p.11). Het CGVS merkt op dat u dit nooit eerder vermeld heeft, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, noch wanneer u gevraagd werd in het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS of u nog zaken wenste toe te voegen, noch tijdens de uiteenzetten van uw motieven toen aan u het woord gelaten werd hierover te vertellen. Ook dit doet afbreuk van uw geloofwaardigheid. Daar uw ouders na uw vertrek nog geconfronteerd werden met uw problemen, kan er van u verwacht worden dit reeds bij aanvang te vermelden." Van een verzoeker om internationale bescherming mag inderdaad worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Verzoeker geeft ook in het verzoekschrift geen aanvaardbare verklaring voor het niet eerder vermelden van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet. De door verzoeker voorgelegde brief van Fatah kan deze appreciatie niet ombuigen. Het betreft immers slechts een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Deze brief kan dan ook niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en kan dienvolgens niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Met de argumentatie dat hij als bewaker werkte, niet als persoonlijke lijfwacht, dat zijn taak erin bestond om samen met andere bewakingsagenten een hoofdkwartier te bewaken, dat voor deze taken jongemannen met een profiel als het zijne aangetrokken worden en dat hij nooit alleen werkte maar steeds met collega's zodat het in die functie niet mogelijk is 'iets uit te voeren' gelet op de sociale

controle, brengt verzoeker voorts geen overtuigende argumenten bij die kunnen verklaren waarom hij, die nooit politiek actief is geweest, die nooit enige ervaring had opgedaan in het kader van bewakingsopdrachten en die aan de verantwoordelijke zelfs had aangegeven dat hij geen wapen wilde gebruiken, zomaar kon starten als bewaker van het hoofdkwartier van T.A., de verantwoordelijke van Fatah in de regio. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de pertinente bemerkingen in de bestreden beslissing dat hij bitter weinig weet te vertellen over T.A., voor wie hij als bewaker zou hebben gewerkt en die aan de basis zou liggen van de door hem geuite vrees in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Het hoeft geen betoog dat ook deze vaststelling verzoekers geloofwaardigheid allerm minst ten goede komt. De motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld: *“Bovendien werd u meermaals gevraagd om alles te vertellen wat u van T.(...) A.(...) weet (CGVS p.10). U geeft zonder meer aan dat hij de grote verantwoordelijke is van Fatah binnen de regio, maar dat u verder niets van hem weet (CGVS p.10). U gevraagd wat zijn concrete functie is, verwijst u andermaal naar zijn verantwoordelijkheid en dat elk kantoor van Fatah dat je ziet in het kamp, van hem is, wat echter een zeer oppervlakkig en weinig genuanceerd antwoord is (CGVS p.11). Het CGVS stelt dan ook vast dat u bitter weinig weet te vertellen over uw verantwoordelijke, wat zijn concrete functies zijn. Wanneer u aangeeft dat u voor hem als bewaker werkte, een functie met verantwoordelijkheid, kan er van u verwacht worden meer over hem te vertellen, te meer daar het door hem kwam dat u genoodzaakt werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het CGVS heeft bovendien haar bedenkingen over hoe u kon starten in de functie van bewaker voor een, aldus uw verklaringen, dermate belangrijk persoon van Fatah. U geeft aan dat noch u, noch iemand van uw familie ooit politiek actief is geweest en dat u bovendien nooit enige ervaring had opgedaan in het kader van bewakingsopdrachten en eigenlijk zelfs geen wapen wenste te dragen (CGVS p.6, 7). Daar bewakingsopdrachten gebaseerd zijn op vertrouwen, te meer daar u deze moest uitvoeren in het hoofdkwartier, werd u gevraagd om welke reden T.(...) A.(...) u hierin vertrouwde (CGVS p.6). U geeft aan dat er nog anderen in die functie waren, jullie allemaal een wapen hadden, dat ze profiteerden van de situatie om jongemannen te rekruteren (CGVS p.6, 7, 12). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS hiermee geen genoegen neemt om te aanvaarden dat u zomaar een dergelijke vertrouwelijke opdracht kon uitvoeren. U gevraagd of er gepolst werd naar uw politieke overtuiging ten opzichte van Fatah, zegt u dat ze je deze overtuiging aanleren tijdens opleidingen (CGVS p.12). Evenwel geeft u aan dat u nooit opleidingen gevolgd heeft (CGVS p.6) toen u op 17,5 jarige leeftijd aan deze opdrachten begon. Bovendien geeft u aan dat op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (14 januari 2019) de opleiding nog steeds niet gegeven werd, dat ze nog altijd aan het wachten zijn op trainers (CGVS p.11). Ook deze bewering valt maar weinig te rijmen met de door u afgelegde verklaringen. Dit doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daar u een dermate vertrouwelijke functie uitoefende, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer hiermee kon aanvangen, dat uw verantwoordelijke er zich van diende te vergewissen dat hij op u kon rekenen indien er zich een situatie voordeed waarin u hem en zijn hoofdkwartier diende te beschermen. U geeft bovendien aan, en zoals reeds werd aangestipt, dat u bij de aanvang van uw functie als bewaker aangaf aan uw verantwoordelijke dat u geen wapen wilde gebruiken (CGVS p.10, 11). Ook in dit licht vindt het CGVS het allerm minst geloofwaardig dat uw verantwoordelijke instemde om u dergelijke betrouwbare opdrachten te laten vervullen.”* blijven dan ook onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11.2. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De kopie van de eerste pagina van verzoekers paspoort, zijn originele identiteitskaart en de UNRWA registratiekaart, bevestigen slechts verzoekers identiteit, herkomst en UNRWA-registratie, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanspraak. Ook het medisch rapport van verzoekers vader zegt niets over verzoeker zijn voorgehouden problemen.

De kaart van Fatah, waarmee verzoeker wil bewijzen dat hij lid is van Fatah, vermeldt slechts dat hij lid was bij de vakbond in de bouwsector. Deze kaart kan verzoekers beweerd functie binnen Fatah als bewaker en zijn daaraan verbonden vrees een opleiding te moeten volgen om vervolgens te worden ingezet bij incidenten in het kamp Ein El Helweh dan ook geenszins staven.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA)

dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, wat in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat UNRWA hem geen afdoende bescherming kon bieden voor de problemen die hij heeft gekend en die aan de basis liggen van zijn vlucht, en hij ter staving hiervan ter terechtzitting een attest van UNRWA en een attest van de PLO neerlegt waarin wordt bevestigd dat UNRWA niet verantwoordelijk is voor de veiligheid in het kamp, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo geeft u aan dat zowel uw ouders als uw broer en uw zus in het kamp Al Rashidiya verblijven in een huurhuis. Hoewel u aangeeft dat zij het financieel moeilijk hebben, verklaart u dat ze in de mogelijkheid verkeren hun huur te betalen dankzij inkomsten via werk. U geeft aan dat uw moeder opnieuw begon met naaien toen uw vader ziek werd, uw broer metalen en dergelijke verzamelt om deze door te verkopen en dat uw schoonbroer in de bouwsector werkt (CGVS p.4, 5). Bovendien blijkt dat er beperkte financiële tegemoetkoming is van de UNRWA, alsook dat jullie bij UNRWA terecht kunnen voor beperkte medische hulp (CGVS p.3). Uw vader heeft bovendien ook toegang tot medische hulp, zo geeft u aan dat hij wordt opgevolgd door een specialist en dat hij behandeld wordt voor zijn ziekte (CGVS p.4). U geeft bovendien aan dat zowel familieleden langs moederszijde, als familieleden langs vaderszijde inspringen op financieel gebied indien het moeilijk gaat voor uw familie (CGVS p.4, 5). De meesten werken in de bouwsector (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat er een bereidheid is binnen uw familie om elkaar in moeilijke periodes te helpen. Bovendien wordt dit bevestigd daar u aangeeft dat uw familieleden geld voor u geregeld hebben om uw reis, van ongeveer 9.500 dollar te betalen, wat toch wel een aanzienlijk bedrag is (CGVS p.7,8). Bovendien blijkt dat u tot op heden nog contact heeft met uw ouders, broer en zus, alsook met uw ruimere familie (CGVS p.7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, geen beroep zou kunnen doen op uw netwerk. (...)”* Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij in een vluchtelingenkamp leefde in uiterst moeilijke omstandigheden, die zich nog steeds kenmerken door de voortdurende conflicten en het gevaar, evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Al Rashidiya actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het

Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS